Но селяните продължаваха да слушат, някой селянка нещо
друг на сила си изкашля и ~~ка~~ пак затихна. Какво говори тоз
Кирилов ли? Това, тоз, който преди две години, само пре-
ди две години тъй хубаво, тъй огнено говореше за човеч
ството, за свободното човечество, за братството между
бедняците, за премахването на тоя свят на грабеж и
мизерия?..

Вера не можеше да повярва. Струваше й се
е сън, ~~че Кирилов~~ кошмарен. Беше й се, че всичко това
се случва, че Кирилов е на друга, че ей сега ще дойде лахне реката...
Но тъй продължаваше. Братство между хората? Та
това е утопия, това е непостижимо нещо. Ра-
венство между хората? ~~равни~~ Пръстите на ръката
равни ли са? ~~Вяра, черни, благодат~~

Всичко това казва ~~Владо~~ Кирилов. Тоз, който
вина и се струваше, че орел изпъстрен се от
висините, но не за да остане не замечтан, а за
окрилени тия робски души, за ~~хората~~ хората при свобода,
при простори... Вера го погледна: стоеше и се чудеше,
дишат, като некакъв самотник в цирка, когато бият
котката сам на арената. Тя последна разсеяно,
в ~~ъгъла~~ ъгъла, седна отпред, при новите здравеи рафтове
в ~~книжния магазин~~ ~~книжния~~, ~~беше~~ ~~стоеше~~ беха изпълнили, уморени
от чакане, последни орлови в дъна настроения, бръчки
на челото, които ~~бяхме~~ я гледаше укорно и строго, и
тя се загледа в Кирилов. Да, е тозгаро. Лъжа!.. Чак
се ~~на~~ тя изненада, че това не е вече нейния обрисен полета
~~не~~ ~~това~~ забелязи хубавите му обръчки, мечтати ~~на~~ на
стара нови мъчнотии, ~~противоречия~~ противоречия, ~~противоречия~~ погледи под мигащите обу-
чени му... Лъжа, лъжа, лъжа ~~тъй е~~ тя го гледаше
с злорадни, насмешливи очи, ~~~~, тъй
~~~~ ~~~~ сащи се, сте за момент, Кирила и
~~~~ свъсе грави и пресушени чашо. вода. После се
~~~~ до седящия до нея, тъдет ~~~~ седящи, с ~~~~
~~~~ ~~~~ и усмихвайки се ~~~~,
~~~~ ~~~~ на ~~~~ на ~~~~, продължи
– Лъжа комунистите... Ядро време и аз бях...
– Едно време ~~тъ~~ не беше – предателник!
~~~~